

บทที่ 5

การทดสอบสมมติฐาน และอภิปรายผลการศึกษา

การนำเสนอผล เรื่อง ปัจจัยหรือองค์ประกอบทางการศึกษากับการยับยั้งการกระทำผิด ผู้วิจัยสามารถจำแนกได้ดังนี้

- การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างกันของตัวแปรอิสระ โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เมตริกซ์ความสัมพันธ์
- การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม โดยใช้สถิติ Chi-square (χ^2) และ Gamma (G) ในการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน

ผลการศึกษาในแต่ละตอนข้างต้น มีสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างกันของตัวแปรอิสระ โดยใช้เทคนิค

การวิเคราะห์เมตริกซ์ความสัมพันธ์

การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรนี้ เป็นการทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ทั้งหมด 5 ข้อ ซึ่งการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้ง 5 ตัวแปร ตามกรอบแนวคิดในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เมตริกซ์ความสัมพันธ์ในการอธิบายแสดงความสัมพันธ์ระหว่างกันของตัวแปรอิสระ โดยเมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (X_1, \dots, X_5) ด้วยกันแล้วตัวแปรอิสระแต่ละตัวจะมีอิทธิพลหรือมีความเกี่ยวข้องกับตัวแปรอื่นๆ อย่างไร ผลการวิเคราะห์แสดงดังตารางที่ 36

ตารางที่ 36 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างกันของตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษา

	X_1	X_2	X_3	X_4	X_5
X_1	1.000				
X_2	.323**	1.000			
X_3	.506**	.365*	1.000		
X_4	.205**	.295**	.362**	1.000	
X_5	.312**	.236**	.225**	.213**	1.000

หมายเหตุ	** หมายถึง ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
	* หมายถึง ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
X_1	หมายถึง ความผูกพัน (ระหว่างครูกับนักศึกษา)
X_2	หมายถึง การจัดสภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน
X_3	หมายถึง การส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตร
X_4	หมายถึง การปลูกฝังจริยธรรม
X_5	หมายถึง ประสิทธิภาพในการลงโทษ

จากตารางที่ 36 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์และระดับความสัมพันธ์ระหว่างกันของตัวแปรอิสระ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .001 ผลการศึกษาพบว่าตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันสูงมี 1 คู่ เนื่องจากค่าสหสัมพันธ์หรือค่าความสัมพันธ์ (r) มีค่าเกิน 0.5 ($r=.506$) และตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันต่ำ มี 2 คู่ เนื่องจากค่าสหสัมพันธ์หรือค่าความสัมพันธ์ต่ำกว่า 0.5 ($r=0.295, 0.312$) ความสัมพันธ์ระดับสูงระหว่างตัวแปรอิสระดังกล่าว มีความสัมพันธ์คือ X_1 และ X_3 ซึ่งอธิบายได้ว่า ค่าความสัมพันธ์เป็นบวก หมายความว่า ความผูกพันระหว่างครูกับนักศึกษา และการส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตร มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการยับยั้งการกระทำผิด กล่าวคือ ถ้าหากความผูกพันระหว่างครูกับนักศึกษามีในระดับสูงและการส่งเสริมกิจกรรมนอกหลักสูตรมีในระดับสูงระดับการยับยั้งการกระทำผิดก็จะมีในระดับสูงเช่นกัน

ส่วนตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์ต่ำกว่า นัยสำคัญทางสถิติที่ .001 จะขอไม่นำมากล่าวในที่นี้

การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม ใช้สถิติ
Chi-square (χ^2) และ Gamma (G) ในการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ระดับความผูกพัน (ระหว่างครูกับนักศึกษา) มีความสัมพันธ์
เชิงบวกกับระดับการยับยั้งการกระทำผิด: ความผูกพัน (ระหว่างครูกับนักศึกษา)ในระดับ
สูง สามารถยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาได้ในระดับสูงกว่าความผูกพัน (ระหว่างครู
กับนักศึกษา) ในระดับต่ำ

ตารางที่ 37 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างความผูกพัน (ระหว่างครูกับนักศึกษา)
กับระดับการยับยั้งการกระทำผิด

ความผูกพัน	ระดับการยับยั้ง			รวม
	สูง	ปานกลาง	ต่ำ	
ต่ำ	17 (10.8%)	1 (.6%)	-	18 (100%)
ปานกลาง	37 (23.4%)	7 (4.4%)	1 (.6%)	45 (100%)
สูง	77 (48.7%)	16 (10.1%)	2 (1.3%)	95 (100%)
รวม	131 (82.9%)	24 (15.2%)	3 (1.9%)	24 (100%)

Chi-square = 1.99346 Significance = .7370 Gamma = .20257

จากตารางที่ 37 พบว่านักศึกษามีระดับความผูกพันกับครู อาจารย์ในระดับสูง
สามารถยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง ในขณะที่เดียวกัน นักศึกษาที่มีความผูกพันต่ำก็แสดง
แนวโน้ม การยับยั้งการกระทำผิดสูงเช่นกัน

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความผูกพันระหว่างครูกับนักศึกษา กับระดับการยับยั้งการกระทำผิดด้วยสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ

จะเห็นได้ว่าผลของการพิสูจน์สมมติฐานในข้อที่ 1 ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของนักวิจัยท่านอื่นที่พบว่า ความผูกพันระหว่างครูกับนักศึกษา มีผลต่อการยับยั้งการกระทำผิด (อ้างถึงใน Krohn & Massey; 1980 และ Liska & Reed; 1985) ซึ่งสามารถอธิบายได้โดยใช้แนวคิดทฤษฎีการเกิดวินัยแห่งตนที่กล่าวว่า การเกิดวินัยแห่งตนของบุคคลจะต้องมีพื้นฐานมาตั้งแต่ระยะแรกเกิดจนกระทั่งเติบโตขึ้นมา จุดเริ่มต้นคือ ความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับมารดา หรือผู้เลี้ยงดู อันจะเป็นทางนำไปสู่ความสามารถควบคุมตนเองเมื่อโตขึ้น การพัฒนาพฤติกรรมบางประการของบุคคล จะขึ้นอยู่กับช่วงระยะเวลาเป็นสำคัญ และถ้าเลยช่วงเวลานั้นไปแล้วจะสร้างพฤติกรรมนั้นไม่ได้ หรือถ้ามีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นแล้วจะเปลี่ยนแปลงได้ยากมาก นักจิตวิทยาได้ลงความเห็นว่าคุณภาพที่สำคัญนี้ (Critical Peroid) ส่วนมากจะเป็นช่วงเวลาในทารก และวันเด็ก (อ้างถึงใน มยุรี จินตรัตน์, 2524: 6) เพราะฉะนั้นหากบุคคลได้รับความรัก ความอบอุ่น และมีความผูกพันกับบุคคลที่ใกล้ชิด ที่หมั่นปลูกฝังวินัยและควรละเว้นการกระทำผิดอย่างสม่ำเสมอ เช่น พ่อ แม่ บุคคลย่อมมีโอกาสในการยับยั้งการกระทำผิดได้มากกว่าบุคคลที่เติบโตโดยขาดการปลูกฝังนิสัย และการละเว้น การกระทำผิดอย่างสม่ำเสมอ โอกาสที่จะสร้างวินัยในวัยที่เกินวัยสำคัญ (Critical age คืออายุประมาณ 6-12 ปี) จึงไม่เกิดขึ้น ดังนั้น ข้อเท็จจริงที่พบว่าความผูกพันระหว่างครูกับนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการยับยั้งการกระทำผิด จึงเกิดขึ้นได้

สมมติฐานที่ 2 การจัดสภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนที่เหมาะสมกับ นักศึกษามีความสัมพันธ์เชิงบวกกับระดับการยับยั้งการกระทำผิด: การจัดสภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนที่เหมาะสมกับนักศึกษาในระดับสูง สามารถยับยั้งการกระทำผิดของ นักศึกษาในระดับสูงกว่า การจัดสภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนที่เหมาะสมกับ นักศึกษาในระดับต่ำ

ตารางที่ 38 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการจัดสภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน ที่เหมาะสมกับนักศึกษากับระดับการยับยั้งการกระทำผิด

การจัดสภาพสิ่งแวดล้อม ภายในโรงเรียน	ระดับการยับยั้ง			รวม
	สูง	ปานกลาง	ต่ำ	
ต่ำ	74 (30.7%)	8 (3.3%)	3 (1.2%)	85 (100%)
ปานกลาง	100 (41.5%)	9 (3.7%)	-	109 (100%)
สูง	41 (17.0%)	6 (2.5%)	-	47 (100%)
รวม	215 (82.9%)	23 (9.5%)	3 (1.2%)	241 (100%)

Chi-square = 6.35096

Significance = .1744

Gamma = -.06939

จากตารางที่ 38 พบว่า การจัดสภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนที่เหมาะสมกับนัก ศึกษาในระดับสูงสามารถยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง ในขณะที่เดียวกันการจัดสภาพสิ่งแวดล้อม ภายในโรงเรียนที่เหมาะสมกับนักศึกษาในระดับต่ำ จะสามารถยับยั้งการกระทำผิดใน ระดับสูงเช่นเดียวกัน

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการจัดสภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนกับระดับการยับยั้งการกระทำผิดด้วยสถิติ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ

จะเห็นได้ว่าผลการพิสูจน์สมมติฐานในข้อที่ 2 ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยอื่นๆ ที่พบว่าการจัดสภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน มีผลต่อความประพฤติของนักศึกษา เช่น มีผลต่อความสัมพันธ์ผลทางการศึกษาของนักศึกษา (สมหวัง และคณะ, 2528: 79-80) มีผลต่อการตัดสินใจที่จะศึกษาต่อหรือออกกลางคัน (จอห์นสัน, และแพนทเทอส์ และครีคอน; ปีล และโนเอล) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ใช้เวลาส่วนใหญ่ในห้างสรรพสินค้า เทียวเตรตามบ้านเพื่อน ตามแหล่งสถานเริงรมย์ ทั้งนี้เป็นเพราะนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่น ต้องอิสระเสรี เขาอยากเป็นตัวของเขาเอง การอยู่ในโรงเรียนจึงมีเฉพาะเวลาเข้าเรียนเท่านั้น ดังนั้น ข้อเท็จจริงที่พบว่าการจัดสภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการยับยั้งการกระทำผิด จึงเกิดได้

สมมติฐานที่ 3 การส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับระดับการยับยั้งการกระทำผิด: การส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรในระดับสูงสามารถยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาได้ในระดับสูงกว่า การส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรในระดับต่ำ

ตารางที่ 39 ตารางแสดงการส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรกับระดับการยับยั้งการกระทำผิด

การส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตร	ระดับการยับยั้ง			รวม
	สูง	ปานกลาง	ต่ำ	
ต่ำ	74 (30.7%)	8 (3.3%)	3 (1.2%)	85 (100%)
ปานกลาง	40 (16.8%)	5 (2.1%)	1 (.4%)	46 (100%)
สูง	94 (39.5%)	12 (5.0%)	2 (.8%)	108 (100%)
รวม	210 (88.2%)	25 (10.5%)	3 (1.3%)	241 (100%)

Chi-square = 1.85739 Significance = .7620 Gamma = -.12706

จากตารางที่ 39 พบว่าการส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรในระดับสูงสามารถยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง ในขณะที่เดียวกันการส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรในระดับต่ำจะสามารถยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูงเช่นกัน

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรกับระดับการยับยั้งการกระทำผิดด้วยสถิติ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ

จะเห็นได้ว่าผลการพิสูจน์สมมติฐานในข้อ 3 ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาที่ผ่านมา พบว่า กิจกรรมนักเรียนนักศึกษาที่จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียน ส่งเสริมพัฒนาบุคลิกภาพอุปนิสัย (อ้างถึงใน วิชัย ราษฎร์ศิริ, 2522: 123) ทั้งนี้อธิบายได้จากข้อเสนอของ กองนโยบายและแผนงานเยาวชน สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ (2525: 76) กล่าวว่าความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม เกิดขึ้นโดยสาเหตุ 2 ประการ คือ ประการแรก เกิดจากความรู้สึกสนใจกิจกรรมของเยาวชนเอง และประการที่สอง เกิดจากความพยายามของรัฐในอันที่จะชักจูงให้เยาวชนเข้าร่วมกิจกรรมในสถานศึกษาแต่ละแห่ง ซึ่งยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่เข้าใจและไม่เห็นความสำคัญของกิจกรรมอย่างแท้จริง เยาวชนที่ให้ความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอ มักจะเป็นผู้ดำรงตำแหน่งกรรมการ หรือผู้ปฏิบัติงานในชุมชนหรือกลุ่มกิจกรรมที่มีได้ดำรงตำแหน่งกรรมการหรือผู้บริหารแต่อย่างใด ส่วนใหญ่สมาชิกทั่ว ๆ ไปของชุมชนหรือกลุ่มกิจกรรม จะมาเข้าร่วมกิจกรรมเป็นบางครั้งบางคราว และคำนึงถึงผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเป็นสมาชิกภาพนั้น โดยเฉพาะในระดับต่ำกว่าอุดมศึกษาจำเป็นจะต้องเข้าร่วมกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ตามความสามารถ ความถนัด ความสนใจอย่างน้อยหนึ่งกิจกรรมตลอดเวลาที่ศึกษาอยู่ในสถานศึกษานั้น จึงเป็นการบังคับให้นักเรียน นักศึกษาเหล่านี้หันมาเข้าร่วมกิจกรรม แต่การเข้าร่วมกิจกรรมนั้นมีลักษณะหละหลวม ทั้งนี้เพราะมิได้เกิดจากความต้องการหรือความพึงพอใจขั้นพื้นฐาน ในการเข้าร่วมกิจกรรมของเยาวชน และงานวิจัยของ เช้า สิทธิชัย (2526: 74) ได้พบว่าการขาดการสนับสนุนจากวิทยาลัยเท่าที่ควรทำให้การจัดกิจกรรมด้านอื่น ๆ ไม่น่าสนใจเป็นผลให้นักศึกษาไม่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมทุกกิจกรรมโดยสม่ำเสมอ อาจเลือกเข้าร่วมกิจกรรมตามที่ตนสนใจมากเท่านั้น และอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาไม่อาจเข้าร่วมกิจกรรมได้คือ ปัญหาทางด้านการเงินของนักศึกษาสาขาช่างอุตสาหกรรมในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ปรากฏว่า นักศึกษาร้อยละ 51.4 มีเงินไม่พอใช้เป็นบางเดือน ร้อยละ 15.5 มีเงินไม่พอใช้ทุกเดือน และเมื่อนักศึกษามีเงินไม่พอใช้จึงต้องทำงานเพื่อหาทุนสำหรับใช้จ่ายในการศึกษา จึงไม่สะดวกที่จะเข้าร่วมกิจกรรมได้ทุกกิจกรรมอาจจะเลือกเฉพาะกิจกรรมที่ตนสนใจมาก และมีเวลาว่างที่จะเข้าร่วมได้เท่านั้น จึงสอดคล้องกับสมมติฐานที่พบว่า การส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่มีความสัมพันธ์กับการยับยั้งการกระทำผิด ดังนั้นข้อเท็จจริงที่พบว่า การส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการยับยั้งการกระทำผิดจึงเกิดได้

สมมติฐานที่ 4 การปลูกฝังจริยธรรมมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับระดับการยับยั้งการกระทำผิด: สถาบันการศึกษาที่มีการปลูกฝังจริยธรรมในระดับสูง สามารถยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาได้ในระดับสูงกว่าสถาบันการศึกษาที่มีการปลูกฝังจริยธรรมในระดับต่ำ

ตารางที่ 40 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการปลูกฝังจริยธรรมกับระดับการยับยั้งการกระทำผิด

การปลูกฝังจริยธรรม	ระดับการยับยั้ง			รวม
	สูง	ปานกลาง	ต่ำ	
ต่ำ	67 (28.9%)	6 (2.6%)	4 (1.7%)	77 (100%)
ปานกลาง	68 (29.3%)	11 (4.7%)	-	79 (100%)
สูง	71 (30.6%)	5 (2.2%)	-	76 (32.8%)
รวม	206 (88.8%)	22 (9.5%)	4 (1.7%)	232 (100%)

Chi-square = 10.87958 Significance = .0280 Gamma = -.22566

จากตารางที่ 40 พบว่าการปลูกฝังจริยธรรมในระดับสูงจะสามารถยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง ในขณะที่เดียวกับการปลูกฝังจริยธรรมในระดับต่ำสามารถยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูงเช่นเดียวกัน

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการปลูกฝังจริยธรรมกับระดับการยับยั้งการกระทำผิด ด้วยสถิติ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญโดยมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

จะเห็นได้ว่าผลการพิสูจน์สมมติฐานในข้อ 4 นี้ สอดคล้องกับงานของ ประภาศน์ อวยชัย (อ้างถึงใน กำธร เสนจันทร์ดิไชย, 2539: 71-72) ควรปลูกฝังเด็กและเยาวชนให้ตระหนักในทางศีลธรรม การปลูกฝังอบรมทางศีลธรรมจรรยา นั้น นอกจากจะมีส่วนช่วยยกระดับสังคมให้สูงขึ้นแล้ว ยังเป็นการช่วยแก้ปัญหาความประพฤติและจิตใจของเด็กและเยาวชนได้เป็นอย่างดี ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องนำเด็กและเยาวชนให้ใกล้ชิดศาสนาโดยให้เด็กเกิดศรัทธา อันมั่นคงอันจะสามารถบังคับจิตใจโดยการระงับใจต่อสิ่งที่ชั่วร้ายต่าง ๆ ได้ และวิธีการในการให้โอกาสแก่เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ย่อมทำให้ได้รับความอบอุ่นจากผู้ใกล้กับตัวเขามากที่สุด และสามารถทำให้เด็กและเยาวชนกลับตัวเป็นคนดีของคนสังคมได้มากที่สุด

สมมติฐานที่ 5 ประสิทธิภาพในการลงโทษมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับระดับการยับยั้งการกระทำผิด: สถาบันการศึกษาที่มีประสิทธิภาพในการลงโทษในระดับสูงสามารถยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาได้ในระดับสูงกว่า สถาบันการศึกษาที่มีประสิทธิภาพในการลงโทษในระดับต่ำ

ตารางที่ 41 ตารางแสดงความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิภาพการลงโทษกับระดับการยับยั้งการกระทำผิด

ประสิทธิภาพการลงโทษ	ระดับการยับยั้ง			รวม
	สูง	ปานกลาง	ต่ำ	
ต่ำ	11 (4.6%)	5 (2.1%)	2 (.8%)	10 (100%)
ปานกลาง	113 (46.9%)	14 (5.8%)	1 (.4%)	128 (100%)
สูง	87 (36.1%)	8 (3.3%)	-	95 (100%)
รวม	211 (87.6%)	27 (11.2%)	3 (1.2%)	241 (100%)

Chi-square = 22.17873 Significance = .0002 Gamma = -.40699

จากตารางที่ 41 พบว่าประสิทธิภาพในการลงโทษนักศึกษาในระดับสูงสามารถยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูง ในขณะที่เดียวกันประสิทธิภาพในการลงโทษนักศึกษาในระดับต่ำจะสามารถยับยั้งการกระทำผิดในระดับสูงเช่นเดียวกัน

เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิภาพการลงโทษกับระดับการยับยั้งการกระทำความผิดด้วยสถิติ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญโดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง

จะเห็นได้ว่าผลการพิสูจน์สมมติฐานในข้อที่ 5 นี้ สอดคล้องกับทฤษฎีของ Becearia (อ้างถึงใน ฉัตรสุมน พุทธิภิญโญ, 2536:18) ซึ่งได้เสนอทฤษฎีการยับยั้งการกระทำผิด (Deterrence Theory) มีหลักในการยับยั้งการกระทำผิดได้ 3 ประการ คือ ประการที่ 1 ความรุนแรงในการลงโทษ (severity) การลงโทษผู้กระทำผิดควรมีความเหมาะสมกับความผิด และการคำนวณดูความเสียหายที่สังคมได้รับจากการกระทำผิด นั่นคือจะต้องคำนึงถึงสัดส่วนความหนักเบาหรือความรุนแรง ที่ผู้กระทำผิดได้กระทำไปแล้วเป็นสำคัญในการพิจารณาการลงโทษ เช่น การลงโทษผู้กระทำผิดควรให้สาเหตุสมผลกับอาชญากรรมที่อาชญากรได้ก่อขึ้น ประการที่ 2 ความแน่นอนในการลงโทษ (certainty) ยึดถือสมมติฐานว่า ยิ่งการลงโทษมีความแน่นอนมากเท่าใด คนที่จะกระทำผิดก็ยิ่งมีน้อยลง กล่าวอีกนัยหนึ่งหากบุคคลรับรู้ว่า ผู้ที่กระทำผิดจะต้องถูกจับ และลงโทษอย่างแน่นอนแล้ว ก็จะทำให้บุคคลไม่กล้าที่จะกระทำผิด ส่วนประการที่ 3 คือ ความรวดเร็วในการลงโทษ (Swiftess) อยู่ภายใต้แนวคิดที่ว่า ยิ่งการลงโทษบังเกิดผลเร็วเท่าไร การกระทำผิดก็ย่อมจะน้อยลงเป็นการคำนึงถึงระยะเวลาระหว่างการกระทำผิดกับการที่ผู้กระทำผิดถูกลงโทษว่ามีความรวดเร็วเพียงใด และสถาบันการศึกษามีความมุ่งหมายเพื่อให้การศึกษอบรมแก่เยาวชนให้มีความรู้และความประพฤติดี การลงโทษในสถาบันการศึกษาเป็นเพียงเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ใช้เพื่อให้บรรลุความมุ่งหมายของสถาบันการศึกษา ดังนั้น การลงโทษในสถาบันการศึกษาจึงไม่ควรมีความมุ่งหมายเพื่อรักษาความยุติธรรม (อ้างถึงใน รุ่งธรรม ศุจิธรรมรักษ์, 2522: 89-91)

ตารางที่ 42 ตารางแสดงผลสรุปสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐาน	ไม่ปฏิเสธ	ปฏิเสธ
1. ความผูกพัน (ระหว่างครูกับนักศึกษา) ในระดับสูง สามารถยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาได้ในระดับสูง กว่า ความผูกพัน (ระหว่างครูกับนักศึกษา) ในระดับต่ำ		✓
2. การจัดสภาพสิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียนที่เหมาะสมกับ นักศึกษาอยู่ในระดับสูง สามารถยับยั้งการกระทำผิด ของนักศึกษาในระดับสูงกว่าการจัดสภาพสิ่งแวดล้อม ภายในโรงเรียนที่เหมาะสมกับนักศึกษาในระดับต่ำ		✓
3. การส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรในระดับสูงสามารถ ยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาได้ในระดับสูงกว่าการ ส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรในระดับต่ำ		✓
4. สถาบันการศึกษาที่มีการปลูกฝังจริยธรรมในระดับสูง สามารถยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาได้ในระดับสูง กว่าสถาบันการศึกษาที่มีการปลูกฝังจริยธรรมในระดับ ต่ำ	✓	
5. สถาบันการศึกษาที่มีประสิทธิภาพในการลงโทษใน ระดับสูง สามารถยับยั้งการกระทำผิดของนักศึกษาได้ใน ระดับสูงกว่าสถาบันการศึกษาที่มีประสิทธิภาพในการ ลงโทษในระดับต่ำ	✓	